

Angelique van Dongen

Rozenlaan 10

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

ROZA

‘Ellen, kom verder,’ zei Roza en ze schudde de vrouw tegenover zich de hand. ‘Hoe gaat het met je?’

Terwijl ze de vraag stelde las ze op haar beeldscherm de gegevens van de laatste controle van Ellen.

Ellen was nu zestien weken zwanger en zij en haar man hadden al flink wat zorgen gehad.

‘Ik geloof dat het nu wel goed gaat, maar ik blijf angstig,’ zei Ellen.

Roza knikte begrijpend.

Ellen had haar eerste kindje verloren met dertig weken zwangerschap. Er was nooit een duidelijke oorzaak gevonden. Ineens had ze geen leven meer gevoeld en toen ze aan de bel trok en een echo kreeg bleek het kindje al te zijn overleden. Daarna was ze nog twee keer zwanger geweest, maar beide zwangerschappen eindigden in een miskraam in de tiende week.

Nu was ze voor de vierde keer zwanger en weer leek het mis te gaan, in de twaalfde week dit keer.

Ellen had Roza 's nachts in paniek uit bed gebeld vanwege fors bloedverlies.

Roza was, gezien de voorgeschiedenis van Ellen, direct naar haar toe gereden. Ze voerde de controles uit en hoorde gelukkig een hartje kloppen.

Toch vertrouwde Roza het niet en ze stuurde Ellen en haar man door naar het ziekenhuis.

De volgende dag liet Robert, de man van Ellen, weten dat zijn vrouw een miskraam had gehad, maar dat de zwangerschap niet afgebroken was. Ellen bleek, zonder het te weten, zwanger te zijn van een tweeling.

Ellen koos ervoor om voor de controles toch terug te gaan naar de verloskundige, daar voelde ze zich meer begrepen dan bij de gynaecoloog, bij wie alles er toch minder persoonlijk aan toging.

Roza runde sinds drie jaar samen met haar collega's Yvonne en Britta een groepspraktijk verloskunde. Vanaf het eerste moment was het een goedlopende praktijk. Al snel moesten ze uitbreiden en hadden ze twee assistentes aangenomen, die hen veel werk uit handen namen. Met de komst van Jolijn en Greta was hun praktijk voorlopig compleet. Roza wilde graag iedereen voldoende aandacht kunnen geven en voor alle moeders de tijd nemen. Als ze nog groter zouden worden, zou er nog iemand bij moeten.

Voorlopig was het goed zoals het nu liep.

‘We zullen eens even kijken. Ik neem eerst je bloeddruk op en dan zullen we eens aan je buik voelen en horen of de kleine zich meldt.’

Roza sprak rustig en op neutrale toon. Ze wist dat Ellen bij elke controle gespannen was, wat logisch was na alles wat ze meegemaakt had.

Haar bloeddruk was prima, en ook de baarmoeder was op juiste grootte voor het aantal weken dat Ellen zwanger was.

Roza smeerde wat gel op de doptone en zocht met geoefende hand de juiste plek om het hartje te kunnen horen.

Direct hoorden Roza en Ellen een krachtig kloppend hartje.

Ellen begon te stralen.

‘Dat klinkt mooi,’ verzuchtte ze. Roza liet haar nog iets langer genieten voor ze het consult afmaakte.

‘Ik voer even de gegevens in, dan praten we daarna verder,’ zei Roza, nadat ze de doptone weer schoongemaakt had.

Ellen fatsoeneerde haar kleding en nam weer plaats tegenover Roza.

‘Zo Ellen, alles ziet er goed uit. Je baarmoeder groeit goed en de grootte klopt met het

aantal weken dat je zwanger bent. Heb je nog vragen voor mij?’ vroeg Roza.

‘Nee, eigenlijk niet. Ik ben blij dat het goed is. Alleen kan ik niet genieten van mijn zwangerschap. Alles wordt overheerst door angst. Ik zal blij zijn als ik mijn kindje gezond en wel in mijn armen heb. De roze wolk, waar sommige zwangeren op zweven, ervaar ik absoluut niet. Die had ik bij Sammy wel, maar je weet hoe dat afgelopen is. Nee, voor mij kan deze tijd niet snel genoeg gaan.’

‘Dat begrijp ik. Je hebt al zoveel verdriet gehad. Maar we moeten blijven geloven in een goede afloop,’ sprak Roza haar bemoedigend toe. ‘Alles gaat goed, we houden je extra in de gaten en als jij het niet vertrouwt, mag je altijd bellen.’

‘Dat is zo fijn aan jou,’ zuchtte Ellen. ‘Ik zal dat ook zeker doen. Ik ben zo bang dat het weer misgaat en ik weet niet of ik dat nog een keer aankan.’

‘Ik geef je de papieren mee voor de twintig-wekenecho, zodat je alvast een afspraak kunt maken. Wil je weten of het een jongetje of een meisje is?’

‘Ja, Robert en ik wilden het bij Sammy niet weten, maar we zijn van gedachten veranderd.’

Dan kunnen we de naam, die we bedacht hebben, al gaan gebruiken en contact met de baby maken.'

'Gelijk heb je. Leuk! Nou, eerst de echo, daarna kom je weer op controle en dan praten we verder. En als er tussendoor iets is, dan hoor ik het graag.'

Ze gaf Ellen een hand en liet haar uit.

'Jolijn, heb je zin in thee?' vroeg ze aan haar assistente.

'Graag. Ik heb het zo druk gehad met het onder handen nemen van de voorraadkast dat ik de thee helemaal vergeten ben. Maar de kast is weer netjes.'

'Wat zouden we toch moeten zonder jou?' vroeg Roza lachend.

Jolijn hield er niet van om de hele dag aan de balie te zitten. Ze verzon altijd wel iets om de boel overzichtelijk en ordelijk te houden.

'Kom, nu drinken we eerst samen iets, hoor. Dan nog een paar uurtjes werken en dan zit het er weer op voor vandaag. Althans, voor jou. Ik heb dienst vanaf vanavond tien uur tot morgenochtend.'

'Pff, ik snap niet dat je ertegen kunt: dienst hebben, maar nooit weten of en wanneer je weg moet. Nee, dat is niets voor mij.'

‘Ach, ik vind het geen probleem. Het is elke keer weer zo bijzonder als er een kindje geboren wordt en alles is goed. Ik heb verder toch niemand waar ik rekening mee hoeft te houden, anders zou het een stuk lastiger zijn. Maar het is goed zo. Ik heb het mooiste beroep van de wereld.’

‘Ja, dat geloof ik ook wel. Maar ik moet er niet aan denken dat er een puffende vrouw belt als ik net in mijn bed lig, of een man om aan te kondigen dat de baby eraan komt. Nee, wat ik nu doe is prima.’

‘Fijn dat je het zo naar je zin hebt bij ons,’ zei Roza.

Ze dronk haar theeglas leeg en riep de volgende zwangere binnen.

Tegen vijf uur sloot ze de praktijk, ging boodschappen doen en reed daarna door naar huis.

Roza woonde in een prachtig herenhuis aan de rand van een redelijk grote stad. De Rozenlaan, waar het huis stond, deed zijn naam eer aan. Prachtige struiken met diverse kleuren rozen stonden verspreid door de laan.

Annemarie was eigenaar van nummer tien, het huis waar ze altijd met haar man had gewoond. Vier jaar geleden was haar echtgenoot gestorven en al snel bleek dat hij zijn zaakjes

niet op orde had. Annemarie zou het huis te koop moeten zetten, omdat ze de hypotheek niet meer op kon brengen, maar dat vond ze verschrikkelijk. Daarom had ze het huis laten verbouwen en er drie grote appartementen van gemaakt. Zelf bewoonde ze de begane grond.

Binnen korte tijd had ze drie huurders gevonden en was haar probleem opgelost.

Roza was bij haar terechtgekomen, nadat ze Merel op haar spreekuur had ontmoet. Ze hadden ooit de basisschool samen doorlopen en kwamen elkaar nu weer tegen. Ze kletsten volop tijdens de controles, en van het een kwam het ander. Merel kwam te weten dat haar oude klasgenoot haar studentenflat in wilde ruilen voor een appartement, en zo kwam Roza bij Annemarie terecht. Merel was namelijk de schoondochter van Annemarie. Robin, Merels man en de zoon van Annemarie, was blij dat er een huurder was gevonden, die enigszins bekend was en had met zijn moeder overlegd.

Binnen één week was alles geregeld en stond Roza te schilderen in haar luxe appartement.

Het was niet groot, maar alles wat ze nodig had zat erin. Een kleine keuken, voorzien van vaatwasser, oven en keramische kookplaat. Een

badkamer met een echte jacuzzi en een kleine, maar praktische slaapkamer waar haar tweepersoons boxspring net in paste. Boven haar bed had ze kastjes laten maken voor haar kleding, omdat een grote kast niet in de slaapkamer kon staan. De kleding, die moest hangen, had ze weggewerkt achter een gordijn in een kleine bijruimte.

De huiskamer was royaler dan in haar studentenflat. Er lag een mooie kersenhouten vloer in. De muren had ze in warme terracotta tinten geverfd en samen met de nieuwe sfeerverlichting had ze een oergezellige kamer gecreëerd.

Ze woonde er nu vier jaar en was nog elke dag blij als ze haar eigen paleisje binnenstapte.

Ook met haar medebewoners kon ze het goed vinden. Niet dat ze die veel zag, maar zo nu en dan dronken ze iets samen in het appartement van Annemarie, en die ontmoetingen waren altijd gezellig.

Met Abby, die het appartement naast haar huurde, had ze vaker contact. Ze aten weleens samen of gingen samen wandelen.

Neuriënd stapte ze haar appartement binnen, schopte haar schoenen uit en ruimde de boodschappen op.

Met haar dertig jaar had ze het toch maar

goed voor elkaar, vond ze zelf. Het enige wat ze soms miste was een man om zich heen. Maar op een paar oppervlakkige relaties na, was er nooit een speciaal iemand in het leven van Roza geweest. Soms vroeg ze zich af of dat misschien maar beter was zo. Haar beroep eiste ook veel flexibiliteit van een partner en niet alle mannen waren zo begripvol, had ze onderhouden. Maar meestal vond ze haar vrijgezelle leven dik in orde.

Ze had nog een paar uurtjes voor zichzelf voor haar dienst begon. Er waren een aantal cliënten in de praktijk, die tegen het einde van hun zwangerschap liepen, dus het kon zomaar eens een drukke dienst worden.

ABBY

Abby stelde het alarm in, trok de winkeldeur achter zich dicht en draaide de sleutel om. Het was al na zevenen, het werd tijd dat ze naar huis ging.

Glimlachend keek ze nog een keer achterom en ze zag de mooie etalageruit met daarop in sierlijke letters de naam van haar winkel. Ze had niet lang na hoeven denken over de naam van haar eigen boekwinkel.